

Η ΛΥΓΕΡΗ

Συνήχεια· ἴδε σ. 308

Ἡ Ἀνθή κατεπεΐσθη τέλος καὶ ἠκολούθησε τὴν νεάνιδα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Καινούριου. Καὶ ἤδη ἡ Ζαχάρω, καταμαγευθεῖσα ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τῆς αὐτῆς, ἐξάλλος ἐκ τοῦ θορύβου τῆς συνναστροφῆς καὶ προθυμουμένη νὰ χαροποιήσῃ τὴν φίλην τῆς ἠνάγκαζεν αὐτὴν νὰ σύρῃ πρῶτη τὸν χορὸν. Καὶ αἱ ἄλλαι νεάνιδες παρεχώρουν προθύμως τὴν θέσιν των εἰς τὴν Ἀνθὴν. Ἀπηύδησαν πλέον! ἐχώρευσαν τέσσαρας καὶ πέντε φορές καθὲς μία . . .

Ἡ λυγερὴ ἐχώρευσε τῶ ὄντι μετὰ χάριτος καὶ ἀφελείας περισσῆς. "Ἐλειπεν ὁμως ἀπ' αὐτῆς ἡ εὐθυμία, ἡ ὄρεξις ἐκείνη ἡ πτεροῦσα τοὺς πόδας· οὔτε κινήσεις εἶχεν ἀρκετάς, οὔτε τὸ βεργολύγιμα ἐκείνο τὸ βαρὺ τῆς ἐποχῆς, τὸ ὁποῖον παρομοιάζει τὴν χορεύουσαν πρὸς παγῶνι, κύπτον νὰ ποτισθῇ εἰς τὴν πηγὴν. Τοῦτο δὲν διέφυγε τὸν ἐξησηκήμενον ὀφθαλμὸν των παρκαθημένων γυναικῶν καὶ ἤρχισαν μεταξύ των νὰ φέρουν ἐν ψιθυρισμῶ τὰς κρίσεις των. Τί ἔπαθε, καλέ· πῶς χορεύει ἔτσι ἡ Ἀνθή! . . . Ἀπὸ ὅλας δὲ περισσώτερον παρετήρησε τοῦτο ἡ οἰκοδέσποινα καὶ τὸ ἐπέδειξε χαιρεκκωκῶς εἰς τὴν μεσόκοπον γείτονά της, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Γεωργίου Βρανᾶ. "Ὀχι, δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ τοιζῦτα λάθη εἰς τὸν χορὸν ἡ ἀγαθὴ Παντελιοῦ. "Ἄν ἐχώρευον οὕτω αἱ θυγατέρες της, ἡ Βασιλικὴ της ἂν ἐχώρευεν οὕτω δὲν θὰ τὴν ἄφινε ποτὲ πλέον νὰ χορεύσῃ. Καὶ βλέπεις, ἀδελφή, ὅτι ἐπαχυνε πρὸς τούτοις αὐτὴ ἡ κόρη, βλέπεις τί ἀσχημὴ ἐγείνει; ποῦ πρῶτα ὅτε ἦτο μιὰ πανώρηα λυγερή! . . . "Ἐπειτα τάχα τί κάμνει πῶς δὲν τὴν μέλει ὁ χορὸς καὶ χαμηλώνει τὰ μάτια, σὰν τὴν Παναγία; Αὐτὰ δὲν χωνεύονται πλέον! . . . Καὶ ζωηρευθεῖσα αἴφνης ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς συντρόφου της.

— Ἐέρεις, ἀδελφοῦλά μου ποῦ ἂν εἶν' ἀλήθεια τὰ λόγια τοῦ κόσμου, ὁ Γιώργακης δὲν κάνει καλὰ νὰ πῆρῃ αὐτὴ τὴν ψευτοπαναγιά! . . .

Κ' ἐνδιασέρετο ἤδη ἡ γονδρὴ καὶ πληθωρικὴ περὶ τοῦ μέλλοντος, τοῦ Γεωργίου Βρανᾶ κ' ἐκόπτετο διὰ τὴν τύχην του. Ἡ μητρικὴ καρδιά της δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεχθῇ τοιαύτην τοῦ νεοῦ ἀτυχίαν. Δὲν ἐχάθησαν δ' ἀπὸ τὸν κόσμον τὰ κορίτσια· εἶνε ἄλλα ποῦ τὸν παρκαλοῦν· ἀρκεὶ νὰ θείλῃ μόνον! . . . Καὶ ἦσαν οἱ λόγοι οὔτοι πλαγία ὁμολογία τῶν συμπαθειῶν ἃς ἔτρεφε πρὸς τὸν Γεώργιον καὶ τῆς προσδοκίας της, ὡς καλοῦ γαμβροῦ διὰ τὴν θυγατέρα της, τὴν Βασιλικὴν. Τὴν ἐξεύρει δ' ὅλον τὸ χωρίον τὴν Βασιλικὴν, τὴν πρωτότοκόν της, τί προκομμένη εἶνε καὶ τί εὐμορφῆ! "Ἄς μὴ λέγῃ τίποτε

ἡ Παντελιοῦ, διότι εἶνε μητέρα καὶ νὰ μὴ ὑποτεθῇ ὅτι θέλει νὰ ἐπαινέσῃ τὴν κόρην της . . .

— Μπᾶ σὲ καλὸ σας! γάμο ἔχετε; ἠκούσθη καὶ αἴφνης, εἰσώρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἡ Βασιλικὴ.

Φωναὶ εὐθυμοὶ ὑπεδέχθησαν εὐθὺς τὴν παρθένον, δεκαεπταετῆ ξανθόμυκλον καὶ λευκὴν παρθένον, εὐχαὶ ἐγκάρδιοι καὶ δεξιώσεις ὡς νὰ ἔλειπεν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου:

— Καλῶς τὴν, καλῶς ὄρισες!

— Βοήθειά σου ὁ ἅγιος.

— Καὶ τοῦ χρόνου μὲ τὸν κελὸ σου! . . .

Ἡ Βασιλικὴ ἠὲ χαρίσται ὅλας διὰ τὰς εὐχάς, ἠσπάζετο τὰς φίλας της, ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς ἄλλας κ' ἐσπόγγιζε τὸ καθιδρον πρόσωπόν της κ' ἐγέλα πετώσα ὅλη ἀπὸ χαρᾶν. Ἦτο φύσει εὐχαρὶς καὶ λάλος ἡ νεάνις· εἰς ἀπὸ τοὺς ἐλαφροὺς ἐκείνους παρθενοικὺς χαρακτηῖρε, τοὺς ὁποῖους δύνανται τις ἀσφαλῶς νὰ παρομοιάσῃ πρὸς τὰς σεισουράδας· πετοῦν, φλυαροῦν, γελοῦν ἀδιακόπως καὶ ὁ νοὺς των διατελεῖ εἰς διηνεκὴ καταζήτησιν τῆς μεταβολῆς τοῦ βίου, τὸ δὲ σῶμα παρακολουθεῖ πρόθυμον. Ἡ μελεγχολία δὲν ἔχει θέσιν εἰς αὐτοὺς· ἡ λύπη δὲν ἔχει διάρκειαν. Περὶ τῆς Βασιλικῆς ἐλέγετο μεταξύ τῶν γυναικῶν, αἵτινες παρέστησαν κατὰ τὴν γέννησίν της ὅτι μόλις ἔπεσεν, ἐγέλα καὶ ἠκτινοβόλει ἐξ εὐτυχίας τὸ πρόσωπόν της, ὡς νὰ ἤρχετο μὲ λαμπράς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον κ' ἐχαίρετο διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ βίου.

Καὶ τότε δι' αὐτὴν τὴν βραχεῖαν ἀλλαγὴν τοῦ βίου, τὰς νέας σκηνογραφίας, αἵτινες ἐξετυλίχθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, τῆς θορυβώδους πανηγύρεως, τοῦ ἐσμοῦ αὐτῆς καὶ τῶν θεαμάτων, ἦτο τόσον χαρούμενη καὶ ἔφρισεν ὅλη ἀνήσυχος, ὑπὸ τὰς φιλοστόργους χεῖρας τῆς μητρὸς της, ἥτις τὴν ἐπεριποιεῖτο.

— Μέσ' ἔς τὸ μεσημέρι ἐκινήσατε νὰ ῥηθῆτε· ἔλεγε κᾶπως ἡ γανκκημένη ἡ Παντελιοῦ· δὲν ἀρίνατε ἄλλο νὰ δροσίση! . . .

— Ποῦ ἄφινε ὁ Νικολός· ἀπ' τὴν ὄραν ποῦ τὸν πάτησε τ' ἄλογο ἐδαμονίσθηκε!

— Τί, ποῖο ἄλογο τὸν πάτησε;

— "Ὀχι, καλότυχη, τὸν ἐπάτησε· τὴν ἐπῆρε ἐκεῖ μὲ τὸν ἀέρα τὸ ἄλογο τοῦ Γεωργίου Βρανᾶ καὶ τὸν ἔρριψε κάτω. Μὰ αὐτὸς ἐφοβήθη τόσον ὥστε ὅλο ἄλογο ἔβλεπε γύρω του καὶ ἠνάγκασε τὰς γυναῖκας νὰ φύγουν γρήγορα, γρήγορα! . . .

Ὁ χορὸς διεκόπη ἤδη καὶ ὅλαι αἱ νεάνιδες ἐκύκλωσαν τὴν Βασιλικὴν, περίεργοι ν' ἀκούσουν τὰς ἐντυπώσεις της. Εἰς τὸ πάθημα τοῦ Νικολοῦ Πικοπούλου, ὅστις διὰ τὸ γελοῖωδες

παράστημά του, συχνά προύκαλει τὰς εἰρωνείας τῶν κορασίδων, οἱ γέλωτες ἤχησαν ἐν θορυβῶδει συμφωνίᾳ. Ἄλλ' ἡ ἐγκαρδιώτερον τῶν ἄλλων γελῶσα ἦτο ἡ Ἀνθή. Ἐπασχε τόσα παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τῆς ἐφαινετο πολὺ εὐχάριστον τὸ παθημα του. Ἐξεδεικίετο οὕτω ἡ ἀδυναμία της· ἐθριάμβευεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ὁ Γεώργιος ἦτο ὁ ἐκδικητὴς αὐτῆς καὶ μετεμελεῖτο ἤδη, διότι δὲν ἐπορεύθη εἰς τὴν πανήγυριν, ν' ἀντιληφθῇ μὲ τοὺς ἰδίους της ὀφθαλμούς τὴν ἐξουθενωτικὴν ἐκείνην πτώσιν τοῦ μισητοῦ της. Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς λυγερῆς ἐπλεεν ἐν ἀπολαυστικῇ ἐκστάσει, φανταζομένη διὰ τῆς ζωηρότητος τοῦ μίσους τὸν Νικολὸν κυλιόμενον εἰς τὸ χῶμα κ' ἔπειτα ἐγειρόμενον περιτρομον, μὲ τὰ ἐνδύματα κατεσπλωμένα καὶ φεύγοντα εὐθύς μακρὰν τῆς πανηγύρεως, ἐνῶ ὁ Γεώργιος ὠρθοῦτο ἐπὶ τοῦ ἵππου του, θριαμβευτῆς καὶ ὑπερήφανος. . . Καὶ σιγὰ σιγὰ δόσεις τις φθόνου ἐγεννᾶτο ἐν ἑαυτῇ διὰ τὴν Βασιλικὴν, φθόνου τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη εὐθύς μόλις ἔμαθεν ὅτι ἡ νεᾶνις ἀντικατέστησεν αὐτὴν ἐν τῇ πανηγύρει καὶ τὸν ὁποῖον ἐκάλυψαν μετ' ὀλίγον αἱ σκέψεις τοῦ λυπηροῦ μέλλοντός της. Ἄλλ' ἀνέκαθεν ἡ Ἀνθὴ δὲν ἔτρεφε μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὴν Βασιλικὴν· τὸ εὐθυμον καὶ γελαστὸν ὕφος τῆς παρθένου, αἱ περιποιήσεις τὰς ὁποίας ἀπέδιδε πρὸς αὐτὴν, πάντοτε παρεξηγοῦντο ὑπὸ τῆς λυγερῆς. Ἐνόμιζεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἐμπαιγμοὶ καὶ φιλεκδικος διάθεσις μόνον. Ἡ Βασιλικὴ ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Δημητρίου, τοῦ στενωτέρου φίλου τοῦ Βρανᾶ καὶ τοῦτο ἀνησυχεῖ αὐτὴν μεγάλως. Πρόληψις τις ἐβάσιλευεν εἰς τὸ πνεῦμα της, ὅτι ἐκείνη μίαν ἡμέραν θ' ἀντικαθίστα αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ ζωῇ τοῦ ἀγαπητοῦ της. Πολλάκις ἐκλαυσε δι' αὐτὴν τὴν ιδέαν της, πολλάκις ἀπηλπίσθη κ' ἐξέφρασεν εἰς τὸν Γεώργιον πλαγίως ὅτι δὲν ἤθελε νὰ συχάζῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του. Ὁ νέος ἐνόησε τοὺς φόβους της καὶ προσεπάθησε νὰ τοὺς διασκεδάσῃ. Ἄλλ' ἡ φίλια τοῦ Βρανᾶ καὶ τοῦ Δημητρίου ὕφιστατο πάντοτε, ἀκμαία καὶ ἀδιάρρηκτος καὶ ὕφιστατο ἐκ τούτου καὶ οἱ φόβοι τῆς λυγερῆς. Ἦδη ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Βασιλικὴ ὑπερέβαλεν αὐτὴν καθ' ὅλα, ὅτι ἐκλεψεν ἀπ' αὐτῆς μίαν ἐκτακτὸν ἀπόλαυσιν, καὶ μετενόει διότι δὲν ἠκολούθησε τὴν θεῖαν της ἀλλὰ παρεχώρησε τὴν θέσιν της εἰς ἐκείνην, νὰ κόβῃ τὰρα καὶ νὰ ῥάβῃ ἡ γλῶσσά της!

Ναί, νὰ κόβῃ τὰρα καὶ νὰ ῥάβῃ ἡ Βασιλικὴ! Τοῦτο ἐκέντα πολὺ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς λυγερῆς. Νὰ βλέπῃ τόσας ἐκεῖ μορφὰς προσηλωμένας εἰς αὐτὴν περιέργως, ἐνωπιζομένας τοὺς λόγους της λαϊμάργως, ἐπληττομένας διὰ τὰ περίεργα συμβεβηκότα τῆς πανηγύρεως καὶ νὰ ἤξεύρῃ ὅτι εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην θὰ ἦτο αὐτὴ, θὰ προῦ-

καλεῖ αὐτὴ τὴν προσοχὴν καὶ ὄχι ἡ Βασιλικὴ, τοῦτο ἐξηρέθιζε τὸν φθόνον της ἀκόμη περισσότερο.

— Ἀμ' τὴν κολουῦρα; ποιὸς τὴν ἤπρε τὴν κολουῦρα; ἠρώτησαν αἴφνης τὴν Βασιλικὴν αἱ γυναῖκες.

— Ὁ Γεώργιος ὁ Βρανᾶς.

Καὶ μετὰ λεπτομεροῦς φλυαρίας, εὐ-υχισμένη διότι ἦτο εἰς θέσιν νὰ λέγῃ, ὅλον νὰ λέγῃ καὶ νὰ ἀκούεται μετὰ προσοχῆς, ἡ ἐλαφρὰ νεᾶνις ἤρχισε τὰ διηγῆται τὰ τοῦ ἵππικου ἀγῶνος. Ἄ! εἶνε τὸ καλλίτερον τῆς ὅλης πανηγύρεως αὐτό! Φαντασθῆτε· μόλις ἐδόθη τὸ σημεῖον καὶ ὅλη ἐκείνη ἡ μυρμηκία τοῦ θεωμένου πλήθους ν' ἀνυπομονῇ, νὰ στενωχωρῆται, νὰ παθαῖνεται ὡς ἐν καὶ μόνον σῶμα. Τὸ πεδῖον ἠπλοῦτο ὀλίγον ἐπικλινές, ὁμαλὸν ὅμως, καταπράσινον, μὲ ὀλίγους ἀσφοδέλους ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μὲ μίαν ἀγριαπιδιάν εἰς τὸ κέντρον καὶ εὐρύ, ἀπερίοριστον εἰς τὸ βλέμμα τῶν θεατῶν. Ἐνεκεν τῆς μεγάλης ἀποστάσεως δὲν διέκρινέ τις κατ' ἀρχὰς ἄλλο τι παρὰ μελανὰ μόλις στίγματα, σκιάς ἄνω τοῦ ἐδάφους, φερομένας ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Μικρὸν κατὰ μικρὸν εἶτα διεκρίθησαν οἱ πόδες τῶν ἵππων, κινούμενοι ἐμπρὸς ὀπίσω μετὰ ταχύτητος, ὡς πτερωταὶ μύλου καὶ τέλος διεγράφησαν καὶ οἱ ἵπποι, ὡς λευκὰ συννεφάκια ἀνά τὴν ἀπέραντον ἐκτασιν. Ὁ νικητὴς ὅμως ἦτο μακρὰν νὰ φανῇ ἀκόμη. Ἡ φορὰ τῶν ἵππων, ἐν τῇ καταπληκτικῇ ὀρμῇ των, ἀλλάσσει κατὰ λεπτόν καὶ οἱ πρῶτοι ἐρχονται ἔσχατοι καὶ οἱ ἔσχατοι προπορεύονται, ὥστε καταντᾶ ἄδηλον τὸ ἀποθησόμενον. Τὸ πλῆθος ἀνυπόμονον ἐξέφερε τὰς κρίσεις του, ἔλεγε τὰς εἰκασίας του καθεὶς, ὡσεὶ θέλων νὰ ταχύνῃ τὸ ἀποτέλεσμα.

— Νὰ τὸ ψαρί, τὴν ἀρπαξέ! — Μπᾶ, δὲν βλέπεις τὸ μπαλίο ποῦ τὸ φέρνει κατὰ πόδι; — Θὰ τὸ περάσῃ, ὀρέ, θὰ τὸ περάσῃ!

Ἄ! ἄ! ἄ! ἄ! . . .

Κ' ἐφώναζον οἰστροηλατούμενοι, κινούμενοι χεῖρας καὶ πόδας, ὡς νὰ μετεῖχον καὶ αὐτοὶ τοῦ ἀγῶνος. . . Αἴφνης νὰ πίπτει εἰς ἀναβάτης καὶ φεύγει ὁ ἵππος του μακρὰν, τριποδιζων. Δύο ἄλλοι, βλέποντες προφανῆ τὴν ἀποτυχίαν ἀποσύρονται τοῦ ἀγῶνος ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν προσβληθῶν, φεύγουν μακρὰν τῶν θεατῶν. Καὶ ἀρχίζουν οὕτω πάλιν φωνάζοντες: — Τοῦ Ζόγγα ἐπῆρ' ὁ ἔνας, τοῦ Ζόγγα! — Κι' ὁ ἄλλος τοῦ Μᾶζι. . . — Πᾶει νὰ κάμῃ συμπεθερίο! . . .

Καὶ γελοῦν, αἰωνίως γελοῦν, σαρκάζοντες τοὺς ἠττημένους. . . Οἱ ἵπποι τρέχουν ἀκόμη, ἐν δαιμονιώδει φορᾷ, μὲ τὴν κεφαλὴν προτεταμένην, τὸ σῶμα ὅλον εὐθύτατον ὡς ἱπτάμενοι κόρακες. Καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν ἱππέων κυματοῦσιν, ἐξοιδαίνονται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου αἱ πλα-

τεῖαι χειρίδες καὶ ἡ φουστανέλλα πλαταγεῖ θορυβῶδως.

Τέσσαρες ἵπποι ἔμενον ἤδη διαμφισθητοῦντες τὸ γέρας. Εἰς τούτων λευκὸς ἤρχετο πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἀκατάσχετος, φέρων τὸν ἀναβάτην προσκεκολλημένον ὡς κἀνθάρον ἐπάνω του. Αἰφώνης πλησίον αὐτοῦ διήλθε μαῦρος ἵππος, μ' ἓνα λευκὸν ἀστέρα εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐβάδιζεν ἤδη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπὸν. Πλὴν μετ' ὀλίγον ἄλλος μὲ τρίχρωμα βυθὺ ἀσπρόμαυρον ἤλθε παραπλεύρως διαμφισθητῶν τὸ γέρας. . . . Καὶ οἱ θεαταὶ ἐξηκολούθουν τὰς συζητήσεις κ' ἐξέφερον τὰ συμπεράσματά των ἀνυπόμονοι. — Ἀνδραβιδιώτης εἶνε τὸ ἀστεράτο; — Ναί, τοῦ Σκαμνάκη. — Καὶ τῆλο τὸ σιδερίκο; — Γαστουνιώτης. — Ὁὰ τὴν φάη τὴν χυλόπηττα!

Καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔλθουν εἰς ῥῆξιν ἐκ τούτου, μὴ παραδεχόμενοι νὰ ἐντροπιασθῇ ὁ ἵππος τοῦ τόπου των. Ἄλλ' αἰφώνης, ὁ ψαφής, ὁ προπορευόμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου ἀκίνητος, παρὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀναβάτου, καὶ κρατῶν ἀνατεταμένην τὴν κεφαλὴν, παρετήρει εἰς ὅλα τὰ σημεῖα ὡς νὰ ἤρευνα τὸν ὀρίζοντα· εἶτα ἐστράφη ἀποτόμως πρὸς τὰ ὀπίσω, συναποφέρων ἄκοντα καὶ τὸν κύριόν του. — Ἄφς τον, πάει γιὰ βροῦδες· εἶπον.

Ἐμενον πλέον τρεῖς εἰς τὸ ἵπποδρόμιον· οἱ δύο προπορευόμενοι ἔμπρὸς καὶ ὀλίγον ὀπισθεν, σχεδὸν ἐπὶ τὰ ἴχνη των, ἐβάδιζεν ὁ τρίτος. Ἐρχετο οὗτος κανονικῶς τρέχων, μὴ παραλάσσων τὸν βηματισμόν του, ὡς νὰ ἦτο βέβαιος περὶ τῆς νίκης του καὶ ἄφινε τοὺς ἄλλους νὰ κοπιᾶζον ἀδίκως. Καὶ ὡσεὶ προλαμβάνων τὴν σκέψιν τῶν θεατῶν δι' ἑνὸς ἄλματος, διήλθεν αἰφώνης μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων του κ' ἐπλησίασε σπεύδων τὸν κρατοῦντα ἐπὶ κοντοῦ τὴν κουλούραν, τῆς νίκης τὸ ἔπαθλον.

— Μωρέ, γειά σου, πουλί μου! ἐφώναζαν οἱ θεαταὶ κατενθουσιασμένοι, φιλοῦντες τὸν ἵππον ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Ἐνῶ, ὁ Γεώργιος Βραναῆς ὁ ἀναβάτης καὶ κύριός του ὠχρός, συγκεκινημένος, ὠρθοῦτο ἐπὶ τῶν ἀναβολέων κ' ἐπεδείκνυεν εἰς τὸ πλῆθος τὴν κουλούραν, ἐν ἐξάλλῳ ἀποθεώσει. . . .

— Παναγία μου, τί ὠμορφος ποῦ ἦταν ἐκεῖ! ἄγγελος γραμμένος· ἐπεφώνησεν ἡ κόρη μετ' ἀπροσποίητου θαυμασμοῦ.

Ἄλλὰ καὶ οἱ ἀκροαταὶ αὐτῆς δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον ἐνθουσιασμένοι. Ἡ νίκη ἐνὸς ἵππου δὲν θεωρεῖται μικρὸν κατόρθωμα μεταξὺ τῶν χωρικῶν. Ὁ νικητὴς τιμᾶ ὄχι μόνον τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ καὶ τὸν κύριόν του καὶ τὸ χωρίον ἀκόμη ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατὰγεται. Ἡ νίκη αὐτοῦ διὰ

τῶν μυριῶν στομάτων τῶν παρατυχόντων πανηγυριστῶν, διαθουλεῖται εἰς τὰ περίξ χωρία ὡς μέγα γεγονός. Οἱ ἀπὸ Πατρῶν μέχρι Πύργου συναντώμενοι καρραγωγεῖς μεταδίδουν τὸ ὄνομα, τὸ χρῶμα κ' ἐν γένει τὰ χαρακτηριστικά του, αὐξάνει δὲ τὴν τιμὴν του εἰς ἐνδεχομένην πώλησιν ὡς ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα προσόντα του. Οἱ χωρικοὶ εἰς τὰ χωρία των, διὰ τὴν ἔλλειψιν καθημερινῶν νέων, ἐπὶ ἐβδομάδας, ἐπὶ μῆνα ὅλον, συζητοῦν μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ προσόντα αὐτοῦ καὶ τὰς ἀφορμὰς διὰ τὰς ἵπποις οἱ ἄλλοι ὑστέρησαν, ὡς ἱστοριογράφοι τὴν ἤτταν μεγάλων στρατηγῶν. Διὸ ἤδη αἱ νεάνιδες καὶ αἱ ἄλλαι γυναικὲς ἐτραπήσαν εἰς θορυβῶδη διαδήλωσιν ὑπὲρ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ ἵππου του.

Μόνη ἡ Ἀνθὴ δὲν ὠμίλει, δὲν ἐθορύβει, δὲν ἐνεθουσία, ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εἶπῃ. Τί ἂν ἤσθαινετο μικρὰν χαρὰν εἰς τὰ στήθη της διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Γεωργίου; Ἡ λύπη της ἦτο μεγάλη τότε, διότι δὲν ἦτο ἐκεῖ καὶ αὐτὴ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ εἰς τὴν ἐξάλλον ἀποθέωσίν του καὶ μεγαλητέρα ἢ ἀγανάκτησίς της ἐναντίον τοῦ Νικολοῦ, ὅστις ἔγεινεν ἡ αἰτία τούτου καὶ ἐναντίον τῆς Βασιλικῆς ἥτις τὸν ἀπήλαυσεν. Καὶ τί τάχα κομαρώνεται τότε αὐτῇ, ἡ ἄσπρη μου σὰν τὸ χαρτί, κόκκινη σὰν τὸ βερζι-μαῦρα μάτια μαῦρα φρύδια, ρίξε μου τὰ μαλλᾶκια σου ν' ἀναίθω ἀπάνου, ἔ; Τί κομαρώνεται καὶ χοροπηδᾷ καὶ ὀμιλεῖ τόσο ἐλευθέρως περὶ τοῦ Γεωργίου! Ἡ μήπως τῆς ἐπόνεσε καὶ αὐτῆς τὸ δόντι — μωρὲ μούτρα! . . . Ἡ λυγερὴ ζηλότυπος εἰς τὴν ἀγάπην της, περίφοβος διὰ τὸ εἶδωλόν της, ἐσκέπτετο ὅτι καλλίτερον θὰ ἔκαμνεν ἂν δὲν ἤρχετο ἐκεῖ καὶ ὠριζέτο κατὰ τῆς Ζαχαρίας, ἡ ἵποια τὴν ἔφερε διὰ ν' ἀκούσῃ αὐτοὺς τοὺς λόγους, νὰ μαυρίσῃ περισσότερο τὴν καρδίαν της, καὶ ἤθελε νὰ ἀπέλθῃ. Ἄλλ' οἱ ἔπεινοι περὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ ἵππου του ἐξηκολούθουν μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ ἡ λυγερὴ ἀνέβαλλεν ἀπὸ ὦραν εἰς ὦραν ἀρεσκομένη ν' ἀκούῃ διὰ τὸν καλὸν της.

— Δὲν ἔξερω, ἔλεγεν ἡ γραιῖα Μήτηρνα· ὁ μαῦρος εἶνε φαλάγγι!

— Καὶ τί ὠμορφο νοητάκι! ἐγὼ ἂν ἤθελον ὁ Γεώργιος θὰ τοῦ ἔκανα ἓνα χαίμαλι· προσέθηκεν ἡ Βασιλικὴ ἐνθουσιῶδως.

Ἡ λυγερὴ δὲν ἐκρατήθη πλέον — Ἐστὶ πωτὴ! ἤρθωσε μετὰ πείσματος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ἄλλὰ βαρὺς πυροβολισμὸς ἀκουσθεὶς αἰφώνης ἔξω, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ εἰσορμηθῇ μετὰ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐν βοῇ καὶ πατάγῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Πανηγυριῶταις, κορίτσα, πανηγυριῶταις! . . ἠκούσθη φωνὴ χαρωπὴ ἔξωθεν.

*Ἐπταὶ συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.